

Sygn. akt I C 530/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Magdalena Elżbieta Jabłońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 r. w B.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. T. kwoty 1.955,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie sądowych 30,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona należność wynika z umowy pożyczki pieniężnej (stanowiącej kredyt konsumencki) zawartej w formie pisemnej oznaczonej numerem (...) i wypłaconej 12 grudnia 2016 r. Powód zobowiązał się udzielić kredytu w kwocie 1.500,00 zł na 10 miesięcy wg. ustalonego harmonogramem spłaty wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % w stosunku rocznym. Wraz z każdą ratą miała być zapłacona opłata administracyjna w kwocie 15,00 zł i opłata przygotowawcza wyliczona proporcjonalnie do każdej raty w łącznej kwocie 590,00 zł. Umowa została wypowiedziana pismem z 5 kwietnia 2017 r. wobec opóźnienia w spłacie zadłużenia przekraczającego 60 dni. Na zadłużenie pozwanej składają się następujące kwoty: 1.350,00 zł tytułem niespłaconego kapitału, 29,22 zł skapitalizowana kwota odsetek umownych zwykłych, 531,00 zł opłaty przygotowawczej i 45,00 zł opłaty administracyjnej.

Pozwana M. T. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Ponieważ pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiła się na wyznaczone posiedzenie Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez

przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd orzekający podziela stanowiska wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z 20 października 1998 r. (sygn. akt I CKU 85/98) i 23 września 1997r. (sygn. akt I CKU 115/97) wedle, których niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 kpc domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Przytoczone w pozwie twierdzenia w zestawieniu z załączonymi dowodami budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, jakoby przysługiwała mu wierzytelność dochodzona pozwem w granicach podstawy faktycznej zakreślonej w pozwie. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Reguła ta nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Wraz z uzupełnieniem pozwu przedłożona została umowa pożyczki o innym numerze (...), z inną datą jej zawarcia (1 sierpnia 2016 r.) opiewającą na inną kwotę pożyczki (3.000,00 zł) i z innymi warunkami jej spłaty (k. 18-25) niż ta wskazywana w pozwie (...) z 12 grudnia 2016 r. na 1.500,00 zł). Przedstawiono również monity i wezwania dotyczące umowy o numerze (...) (k. 25-31).

Zgodnie z treścią art. 187 § 1 ust. 1 i 2 k.p.c. pozw powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać: dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna i przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu.

Zatem obligatoryjnym elementem pozwu jest przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.). Okoliczności te stanowią podstawę faktyczną powództwa (causa petendi). Sądowi nie wolno rozstrzygnąć czegokolwiek na podstawie innego stanu faktycznego niż ten, który jest podstawą powództwa. Chodzi przy tym o podstawę faktyczną, a nie kwalifikację prawną. Określenie (wskazanie) okoliczności faktycznych, mających stanowić podstawę roszczenia, należy wyłącznie do powoda i ani pozwany, ani sąd nie może tych okoliczności korygować.

Wskazanie okoliczności faktycznych w pozwie musi nastąpić w takich granicach, aby można było stwierdzić, że skierowane do Sądu żądanie znajduje w nich uzasadnienie. Przytoczenie okoliczności faktycznych ma zasadnicze znaczenie, pozwalając nie tylko stwierdzić istnienie uprawnienia do wysuwania przez powoda żądań, ale okoliczności te określają również w sposób bezpośredni granice, w jakich sprawa będzie rozpoznawana.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że podstawa faktyczna zakreślona w pozwie nie ma odzwierciedlenia w załączonym materiale dowodowym, co sprawiło, że Sąd nie może rozstrzygać na podstawie innego stanu faktycznego niż ten, który został wskazany jako podstawa powództwa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających

na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 232 kpc to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia skutecznego zawarcia umowy pożyczki z 12 grudnia 2016 r. i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jej nieudowodnienia i w konsekwencji oddalenia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.